

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Zńjebjes mana
Njeh ćl khmana
Žiwnosć je;;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew ćel!

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjež knihcizšcžerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Druha njedžela po tsjoch kralach.

Žana 1, 45—51.

Nathanael pschińdže ł Jesuŝkej.

My wopomnjamy

1. tón pucž, kotryž wón dže,
2. to šbože, kotrež wón namača.

1. Filippuŝ namača Nathanaela a praji ł njemu: „My šmy teho namačali, wot kotrehož Mojšaš w šakonju a profetojo šu pišali, Jesuŝka, Joŝefoweho šyna ł Nazareth.“ Duž Nathanael šnapschecžimi: „Šhto móže ł Nazareth a dobreho pschińcž?“ Šprawnje wón wupraja, šhtož jemu na wutrobje leži. Šacž runje šebi po Meššiasu žada, jeno šłowo „Nazareth“ je jemu došcž, Filippuŝowe šwědcženje wotpočasacž. Male měšto Nazareth a tón Meššias šo jemu hromadže njehodžitej. Šodobne myšle šu dženska hišcže ša wjele poštork. Šo Boža mudrosć wot šwěta šazpjene wušwola; šo šbože ł maleho židowskeho luda wukhadža; šo Bože kraleštwó hušto cžiche, potajne pucže psches šchizž a niškosć šhodži; šo Bože myšle njejšu myšle šwěta: to je, na cžimž šo jich wjele poštorkuja. Woni drje cžuja hlubšchu potrebnosć, ale šłowcžto móže jich šastróžicž. Šhtóž paš se šprawnje wutrobu ł temu šnješej pschińdže kaž Nathanael, šhtóž we šwojim dwělowanju štejo njewoštawa, ale na to šłowo poškucha: „Šój a wuhladaš!“ jo tež našhoni: Šytaječe a wy namačaje. To džě je wšcha šlužba našcheje žyrtwje na wušchich

dušchach. — Šilippuŝowa šlužba ł tym wabjazym napominanjom: „Šójče a wuhladaš!“ Šotajništwa Božeho kraleštwó šo njenawuknu kaž šwětne wědomnosće, ně, wone dyrbja šo we wutrobje našhonicž — wěra wurošče ł hlubkosće šnutštowneho žiwjenja, je plód modlenja a šědženja. Šehodla to napominanje: „Šój a wuhladaš!“ Šale wěra je jenož pola Jesuŝka namačacž, tehodla dyrbimy ł njemu šhwatacž, šo by šo nam šesnacž dał, kaž něhdy Nathanaelej. Šhto cžini tón šnješ, šo by teho dwělowažeho wobrocžil? Wón jemu žaneho poroka njecžini, tež žane šłowo powucženja njepraji, ale jenicžke šłowo, kotrež jehó niž jenož pschewědcži, ale tež jehó wutrobu doby: „Šlaj, to je prawy Šraelšti, w kotrymž žane jebanje njeje.“ Š tym šłowom, kotrež jemu najhlubšche potajništwo jehó wutroby wujakni, jehó najhlubšche žedženje, wšcho jehó dwělowanje hromadu padnje. A hdyž je jemu tón šnješ špomnił, šo je jehó pod šigowšom hižom widžil, wón praji: Š Rabbi, ty šy Šsyn Boži. Nathanael je šprawnje pytał, tamna cžicha hodžinka pod šigowšom je byla hodžina cžicheho modlenja a žedženja. Šprawnemu da šo tón šnješ namačacž.

2. To šbože, kotrež je Nathanael namačał, šjemi šo jašnje w jehó wušnacžu: „Ty šy Boži Šsyn!“ Wšchitke druge mjena šu jemu pschenište. A wón došta ł šnješoweho rta to wobšbožaje šlubjenje: „Došelž ja cži šym rjeknył, šo ja cže widžal šym pod šigowšom, dha wěrišch; ty budžesh hišcže wjetšche wězy widžicž, dnyli te.“ „Ty wěrišch“, praji tón šnješ ł Nathanaelej. Ach, šo by tón

Knjes tež t nam tole wulke słowo rjeknyć mohł! Pŕchetož ſchtož cłowjekojo wot naſ rěcža a myſla, ſchto je to wſchitko pornjo tej křwalbje, hdyž tón Knjes t duſchi rjeknje: „Ty wěriſch, ty by wěrjazy? Nicžo nam taſ nuſne njeje ſa cžaſ a wěcnoſcž hačž wěra. Je tebi rańſcha hodžina wěry ſeſkřadžala? Kunje w naſchim cžaſu je taſ wjele dwělowanja — taſ wjele ſwětneho mudrowanja. A woni njeſku cži dwělowarjo taſke ſprawne duſche kaž Nathanael, kotremuž je wo to cžinicž, wěrnoscž namaſacž, ale dwělowarjo w cłowſkim wotrocžſtwje, kotřž ſo dadža ſaſlepicež wot njewěrjazych, ſozialdemokratifkich rěcžnikow, kiž jim wjele lubja, ale tola nicžo njedžerža. Lubi Szerbjo, kiž macže dobru křwalbu bohobojasneho luda — budžcže Nathanaelojo, kiž ſu Jeſuſa pytali a namaſali — džeržcže ſwěru ſwojich Wótžow rěcž a wěru. To je bylo Nathanaelowe ſbože a budže a woſtanje tež naſche prawe ſbože. Krafne ſlubjenje doſta ſo Nathanaelej: „Wot nětk budžecže widžicž njebjo wotewrjene a Božich jandželow horje a dele pſchicž na cłowſkeho ſyna.“ Tole ſlubjenje płacži wſchitkim wěrjazy. To je rěbl t njebjeſam, po kotrymž ſo wěrjazy poſbėhujaj t Wótžej w njebjeſach a po kotrymž ſo jim troſcht hnady Jeſuſoweje dele žórli do tyſcneje wutrobny a jich poſpnljaj, hačž budže wěra ſo wobrocžicž do widženja, a cži ſwěru budža teho Knjeſa widžecž wot woblicža t woblicžu. Hamjen.

Pó j sa mnu!

Hłób: Jeſuſ moja nadžija —

Jeſuſ wola: Sa mnu pó j!
 Saſkřſch jeho hłób, o duſcha;
 Wopuſchcž wſcho, wſmi ſichžit ſwój,
 Eſlėduj ſa nim, kaž ſo ſluſcha;
 Seno wón pučž t njebju je,
 Ebóžny tón, kiž ſa nim dže.

Duž ſlėdž ſa nim, ſchecžano,
 Kiž cže taſle lubje proſy;
 Jeho pučža njeboj ſo,
 Eſy-li ſpróžny, wón cže noſy;
 E cžernjom tebi róže ktu,
 Woſtanjeſch pſchi Ebóžniku.

Sa nim ſlėduj we wěrje,
 Njedaj ſej tu křonu rubicž;
 E njeje Křyſta prawdoſcž kče,
 Kaſ mohł we nej ſbóžnoſcž ſhubicž?
 Hnada wěrje wotanka
 Sunu wrota Salema.

Sa nim krocž we luboſcži,
 Wón budž duſche horža žadoſcž;
 Wo nicžo njech njerodži,
 Ebóžnik budž jej troſcht a radoſcž;
 Měr, kiž ſwět dacž njemóže,
 Dawa Jeſuſ wutrobje.

Sa nim dži tež we horju,
 Njeſtorž, hdyž ſo njebjo mřócži;
 Wón, twój wodžer t žiwjenju,
 Sunu ſbóžne cžaſy wrócži
 Tam, hdžež palmy njebjeſe
 Křlódki ſčzelu na tebe!

K. A. Fiedleſ.

Alexander I.

Na ſwojim pučžu pſches Bólsku bė ruſki křžor Alexander I. njedaloko mēſta Wilna ras ſwojemu pſchewodſtwu ſam nēſchto do přėdta nahwatał. W naſbalnoſcži wuhlada nēkotrych ludži, kotřž po ſdacžu nēſchto na brjoh małeje rěcži wlecžechu. Wón ſ křwatkom ſ woſa wuſtocži, džeſche t tym ludžom a widžeſche, ſo mējachu ſ mormym cžėlom ſatepjeneho cłowjeka cžinicž. Nichtó jeho njeſnajēſche a kóždy ſo džiwaſche, jako ſebi tón wuſchł, ſa cžož jeho mējachu, žadaſche, ſo dnybja teho mormeho ſaſo t žiwjenju pſchicž njeſcž pytacž. Haj, poſticžichu jemu jeno liwku pomož, jako ſam to cžėlo ſ wody domucžeže, jeho mokru draſtu wuſlekowawſche a jemu přėdku na wutrobnyje a ſkřonje pilnje a křucže rěbowawſche. Wſcha jeho próža bė paſ mjeſ tym podarmo. Jeho pſchewodſtwo bė jeho mjeſ tym doſcžėhnyło, a w tym bēſche tež pódla wjeřcha Wolkonſkeho a hrabje Dievena křžorowy přėni kaſeńk dr. Wjedli. Wſchitžy ſchtyrjo ſjednocžichu nětk ſwoje próžowanja w jenaſkim wotpohladanju. Kaſeńk nałožowawſche wſchė přėdki ſwojeje wėdoſcže a wuſtojnoſcže; křžor a cži druſy džeržachu cžėlo a pytachu jemu ružy ſhrēcž. Eſi hodžiny bėchu hižom jich próžowanja traſe, jako lėkar praji, ſo je ſatepjenz bjeſe wſcheje nadžije mormy. Křžor nočnyſche paſ to hiſcže wėricž, ale pſchikaſa, temu wotemřjetemu žiku rubacž. To ſo ſta, a hlaj, Alexander mējēſche to njewurjeknite wjeſele, křej bēžecž widžecž a bórny na to ſłabe ſdnyhjenje ſaſkřſchecž. E najwjetſchej radoſcžu wumwola tón nadobny wjeřch: „Luby Božo, to je najſbožowniſchi džen mojeho žiwjenja!“ pſchi cžimž ſo jemu křny wjeſelocže po ližomaj ronjachu. Nětk buch u próžowanja podwojene, a křžor ſawjaſa jemu ſe ſwojim ſamſnym rubiſchłom ruku, hdžež bėchu jemu žiku wotemřili. Potom daſche jeho pod křyw pſchinjeſcž, derje ſaſtaracž a dari jemu pſchi wotėndženju wſchė pjenjeſy, kelkož jich runje pſchi ſebi mējēſche, kaž tež pſchilubjenje dobreje penſije ſa njeho a ſa jeho ſwójbu, kotruž tež bórny potom doſtachu.

Eſi lėta w Ruſkej.

Hiſtorijka originalna powjeſcž ſ Napoleonowych wójnow.

Spifał M. A. Kral.

(I. Boſtracžowanje.)

Bo prawym njehodži ſo dopoſaſacž, ſchto pola Moſkwy doby, ale doſelž Ruſojo ſo bicž pſcheſtachu, jako ſpóſnachu, ſo budže to bėdženje bjeſe wſcheho wužitka, dha ſebi Napoleon dobycže pſchipiſa. Woſebje roſhladny wopoſaſa ſo franžowski marſchall Ney a tehodla jeho Napoleon ſa „wjeřcha ſ Moſkwy“ powyſchi. Nětko bė naſch pučž hačž do mēſta Moſkwy jene bėdženje po druhim, pſchetož wſchėdnje naſ ruſke wójſto nadpadowawſche. Seno křocžel po křocžel móžachmy ſa nim ſnowacž. Napoleon naſ pſches njemało dobre polubjenja wjeſelnych ſdžeržecž pntaſche, lubjeſche nam — Bóh wē ſchto, kaſ derje ſo w ruſkej ſtolizy ſmējemy! Wón ſlubi nam dobru hoſpodu pſches ſymu. E Moſkwy chžyſche wón Ruſam mēr pſchilubicž. Wny wſchitžy ſebi wuſkřachmy, ſo budže po dobycžu hłowneho mēſta wopravdže mēr, ale kaſ ſo molichmy! Na dnju 14. ſeptembra wuhladačmy Moſkwu, ſwjatu ſtolizy žykeje Ruſkowskeje, naſchu nadžiju. Tu ležeſche pſchėd nami naſch pſchėſymſki ſtatok — jeno křótkle hodžiny a ſnano bėchmy pſchi kónzu naſcheho pučžowanja. Ežichota knježeſche wſchudžom a wot njeſchecželow žadny widžecž njebē. Krafnje ſybolachy ſo wēže hřoda Křemla w polodniſchim ſłoncžku, hewał bė wſchudžom cžiſchina. E mēſta žadny kur t njebju nieſtupaſche, runjež ſnėh pod nohomaj křhipjeſche. To bė ſa naſ jara ſpodžiwnje. Napoleon ſebi ſnano myſleſche, ſo mēſcženjo ſ próſtwu t njemu pſchicždu a jeho powitaju, tehodla ſaſta ſe ſwojej gardu pſchi přėnich twarjenjach pſchėd-mēſta. Ale žadny cłowjeł ſo njepoſaſa, žadny ſwón t powitanju

njesawoni, wschitko wosta w smjertnej czischinje. Zato bě khwilu podarmo na pschitad wotpóhlanow čakał, pschitasa spěšne saczahnjenje do města. Na měšče postupichu wschitke kolonny do rjadow a saczah šo spocza. Tež w měšče njebě powitanje, žane wočno šo nje wotewri, žana khorhoj wuhladč njebě. To bě srudny napohlad. Nichtó šo na hařach nje potasa. My mēnjachmy, šo šu šo wobhdlerjo hlubočo do šwójich domow šawrjeli, ale my šo molachmy. Město bě wopuschčene! Měščenjo běchu roscžělali. Šeno tu a tam wuhladachmy nělajfu staru macžetu, kiž njebě čelnyč mohla; hewaf bě wschitko próšne. Zato běchmy něščto hodžinow na torhosčezu stali, dostachmy pschitasnju, šo dhrbimy šo do domow podacž. Róždy džel wóšta dosta wěstu hařu pschipo-
 lasanu. Napoleon rošnjemdrjeny po torhosčezu jěchafše; jeho wočo njemačo čmowje hladašče, kaž by wón nělajfi njesbožowny pschichod čuł. Wón roscžowafše šo khwatajzj se šwójimi generalemi, potom poda šo na hród Kreml. Tež tu jeho žana dušča njewitafše. My pať khwatachmy do khěžow, šo bychmy šo ša šebje šamych starali, pschetož šyma nař kručze tšahješče, a hižom tš dnj ša šobu ničžo hódne jědli njeběchmy. Domny běchu wschitke wopuschčene, ale domjaza nadoba, jako blida, stólzj, šhamory, lawki atd., tu wschitka hiščče stejefše a ležefše. To bě drje duščne došč ša špróžnych wojakow, ale lěpje by hiščče bylo, bychmy-li jeno dórť khlěba namafali. My njemačo ša žyrobu šlědžachmy, ale našča próža bě podarmo. Šlěd nař žaložnje čwilowafše. Našči nawjedowarjo běchu šebi myšlili, šo budža w Ruskej runje tajke kontribuzije wupišowacž, kaž běchu to w druhich krajach činili, duž běchu šo jeno šlabje š žyrobu šastarali, a to bě našče njesbože. Ščto pomhašče nam nětko šymšte bydlo, hdyž tola ničžo pod šubami njemějachmy? Šeno maču horštku muči wšchědnje dostawachmy. Pulvera a kulow mējachmy na došč, ale niž khlěba a mjaša. Njespotojnosč mješ wóškom wšchědnje pschi-
 bjerafše. Šo by šo ta šama trochu lehnyla, pschiswoli Napoleon, šo šmē wóšto žyke město pschepytacž a wurubicž. To šebi my dwóžjzj šafacž njedachmy, ale roscžěchichmy šo hnydom po wšchēm měšče. Najpródžj bě nam jeno wo žyrobu činicz, tola jako žanu njenamafachmy, dha bjerichmy, ščtož šo nam hódne šdafše. Wo-
 šebje počachmy po twarjenjach šlědžicz, jako pytnychmy, šo šu mēšččenjo tu a tam tež šwoje šamoženje šahrjebali. Wurubjenje šo po postajenym rjedže wuwjedže. Najpródžj šmēžišče garda rubicz, potom halle druge džele wóšta. Gardistojo šo tež tehodla najbóle wobohacžichu. My Šaksojo dostachmy poručnosč k ru-
 bjenju napošledku; dhrbjachmy bracz, ščtož běchu drušj šawostajeli. Tola běchmy hiščče šbožowni došč; šabychmy na krotki čař našč hłód, dofelž mējachmy pjenješ na došč. Še stólzami a blidami wutepjachmy šebi jstwy, a še šapaleny mi tščestami lažachmy po šubjach, do komorow, wjelbow a pinzow. Wóšto šebi ša něotre dnj wjele millionow šamoženja nahromadži, a to w pjenješach, parlach a druhich drohosčezach. Wobhdlerjo běchu drje šwoje šamoženje šhowali; ale to bě šo š wulkim khwatkom štalo, duž nam do rukow padže. Našči wšchžj drje šjawnje njerubjachu, ale tym, kotřiz pola wojakow derje stejachu, bu na došč drohich wězow nanoščenyč. Nělotš mješ nami mējachu wjele tyřaz rublow w šwójich dhrbafach. Drušj wobšedžachu šlote rnyki, rječafj a drohe šamjenje. Tež ja běch šebi tóščto šlěbornych a šlotych pjenješ nahromadžil, a wošebje běch šbožowny, jako w jenym wošebnym domje nělajfi šamjen psched štwiny mi durjemi wušbėhnyč. Tu bě na mařku šlotych rublow šshowanyč, kotrež šebi nětko do wacžofa štylach. Tola njebě rubjenje bješ stracha, wošebje niž po nělotryč dnjach, pschetož město šo poča na wšchelafich kónzach palicz, a kotryž wojak šo potom šnano w palazym domje šakombži, tón bě šhubjeny. Š wopředka my wohenja jara šedžbu njemějachmy, dofelž šo pschezo šažo palešče. Žadny džiw pať to tež njebě-

pschetož našči wojazy běchu psches měru njerodni a š wjetšča drje šu woni šami wohen šawinowali. Wohen pať bywafše pschezo štrašnišči — hač napošledku jedyn džej žyke město w plo-
 mjenjach stejefše! Rušojjo běchu město na wšchěch róžkach šapalili, — šo bychmy nam šymšte bydlo šafyli. Nětko pschitasnja wuńdže, šo dhrbimy wohen po móžnosčzi haščecž pytacž, ale bóršj šo potasa, šo je tu wschitka čłowšta pomož podarmo a šlaba. Wulki wětr šo šbėhny a hařj šo šapalachu kaž škomiščezja. Duž tež dołho njetraješče, a město runafše šo šlomjenjomemu morju. Wohen wošebje tehodla tať šatrašnje pschibjerafše, dofelž běchu twarjenja jara drjemjane a š wjetšča še šhindželemi křyte. My čžefachmy š domow na torhosčezja.

Napoleon šedžišče njemdry w Kremlu, psched šobu palaze město. Štužene a blėde bě jeho woblicžo, jako na šlomjenja hla-
 dasče. Wón špšna, šo je to mudry škut Rušow, a to jeho mješafše. Na žara Alexandra bě piřal, ale wot njeho žaneho wotmolwjenja njedostač; to da jemu palaze město. Bychmy-li šo tehdy na dompuč podali, dha by to šnano ša nař wulke šbože byčlo; ale Napoleonowy hnėw psched palazym měštom hiščče njerosta.

Zato šo tež Kreml palicz poča, dha jón Napoleon wopuschčzi a jěchafše na šwójim běnym konju š města. Napoleonowa hwěšda šblėdny w šlomjenjach šwjateje Moštwy!

(Pschichodnje dale.)

Sserbjo w starych čařach.

Lud, kotremuž my pschisłuchamy, mjenuje šo wot starych čařow šem Šserbjo, a je pola Němzow pod mjenom Wenden šnaty. Tutón našč lud bě hižom přjedy pjateho lěštotetka š Af-
 škeje, hdyž něhdy koleka žykeho čłowjesta stejefše, do Europiškeje pschicžahnył a šo tudj wot pjateho hač do džewjateho lěštotetka w krajach mješ Čžškej na polnóz k šjenocženju řeki Ddry a Warty hač k šjenocženju Šobja a Šale, kaž tež š ranja wot řeki Šobra hač do Šale a k šchmrėtowym horam šařhdil. Wón je džel wul-
 teho, w tu khwilu psches 80 millionow čłowjekow wopšhijazeho šłowjanského naroda, kotrehož druge šplahi šu: Rušojjo, Šolharjo, južni Šserbjo š Šhorwatami a Šslowenami, Šolazy a Čžehojo še Šslowakami. Še Šserbami mješowachu k polnožy drušj Ššlowjenje a najwjetšči džel wschitkich šewjero-němškich krajow, š kotryčž dženzja šewjero-němški šwajš wobšteji, bě w přjedy našpomnjenym čařu wot Ššlowjanow wobhdleny. Žyka stara Šruska a Šakša mješefše jeno šłowjanskich wobhdlerjow, teho runja něčžišči meklenburgški, hólštejnški, přjedawšči hannoverski, anhaltški a thüringški kraj, a meklenburgšj wóšwodny móža hiščče dženznišči džej dopošafacž, šo běchu hižom jich wóžojjo šłowjansžj wjetšhojo w Šmeklenburgškej. Dofelž pať šo Ššlowjenje w starym čařu do wjele šplahow dželachu, dha bě tež w tych krajach, kotrež šmy přjedy pomjenowali, wjele šłowjanskich kraleštwow, wot kotryčž běchu něotre wjetšče a druge mješšče. Delka pschi morju běchu najmóžnišče šłowjanske kraleštwu Šodrizow, Šwjeletow a druhich Ššlowjanow, wokoło něčžiščeho města Šbrandenburga mējachu branišóržjzj abo tež štodoranšjzj Ššlowjenje šwoje kraleštwu, a w něčžišchimaj Šužizomaj šnježachu w hornjej Šužizy milčžan-
 šjzj a w delnej Šužizy šužišjzj Šserbjo. Wot pošleššejju šerbškejju šplahow šu šo šlabe šbytki hač do dženzniščeho dnja šdžeržale, a to šmy my něčžišči Šserbjo w hornjej a delnej Šužizy, kiž nětko pod wšchnosčzu pruškeho a šakšeho krala stejimy.

Našči wóžojjo njeběchu wschitzj, kaž šo to ša našč čař š wjetšča še Šserbami ma, buržjzj ludžo, ale běchu š džela wo-
 šebni šnježa a ryčzerjo, dobri, šhrobli wojowarjo. Tola wobdžela-
 šče wulki džel tych šamych tež tehdom hižom kraj, a wjele tych polow, na kotryčž šo dženzja hiščče žita plahuja, šu wot Šserbow hižom w jara starym čařu šakožene. Woni běchu potajkim přeni ratarjo w krajach, kotrež my nětko wobhdlamy. Šenož tehdy, hdyž běchu wot šwójich njepšchecželow k temu nušowani, a hdyž bě jich kraj, jich šwobodnosč abo stara wěra w štrašče, čžehničju na wóšnu a wopošafachu šo w nej jako šhrobli a njebojani šedžerjo. Šhwalbu, kotruž ma našč lud hiščče nětko, šo je pobožny lud,

mějesche tež hižom w starym čašku, a hačž runje bě tehdom Šerbow wěra kničomna a pschibójsta, dha džeržachu tola kručže na njeje. Š wulkeji ponižnosću čžescžachu šwójich pschibohow a pschibójstič měschnikow, a šwjate běchu jim te městna, na kotrychž jich pschibohoj stejachu. We wschědnym žiwjenju běchu radži wješeli. Čtož jich domjaze žiwjenje nastupa, dha šo to křwali, šo mandželstwo ša šwjate džeržachu a šo njebž móžno, pola nich mandželstwu nješwěrnosć a šurwaštwu tak lohžy namafadž. Dale je snate, šo běchu woni hospodlivi a šmilni pschecžiwu křudym, a kaž hišćeže nětko žadyn křudy tak lohko šerbšti dom bjes křeňčži křlěba nje-wopušćži, tak njedawachu tež tamni Šerbjo křudych a pomozh-potrjebnych njeowbdarjenych wotšal hič. Tež njebčchu pola nich žane škoržby na paduchstwu škřšćecž. Šo pač bě pschi wschitlich tajlich dobrých pocžinkach pola naschich starých wótzow tež to a druge nadeňčž, šchtož je we šwětle šwjateho pišma hrošnosć a hřech, nad tym šo dživacž njemóžemy, pschetož hđžžž Šhrystuš njeje, tam je čžemnosć, a tam je tež wschitka čžłowiška prawdosć jenož kaž hrošna š křwju wopanzana drašta. (Šef. 14, 6.)

Šerbska rěč w škulach.

Wulka dobrota ša Šerbom šu šerbšte Bože škřžby. Šo bychu šebi tehodla wschitžy Šerbjo přėdowanje Božeho šłowa w macžernej rěčži wyšžy wažili a tu dobrotu š džakom wužiwali, kotraž šo š nim jich nješmjertnym dušcham psches Božu miłosć dostawa! Bohužel pač je w naschim čžaku dosć tajlich Šerbom, kotřž šwoju šerbštu rěčž š njeprawom jašo njeowužitnu a njena-hladnu šazpiwaju a šo tehodla tež na to waschnje š Němžam džerža, šo na němške kemsche křodža, šebi myšlo, šo šu potom něščto lěpschi abo wošebnišchi. Tajke šmyšlenje ma šo najkřžžišcho šašudžičž; pschetož wono šwědčži

1. wo čžornym njedžaku napschecžiwu Bohu. Nascha luba šerbšta rěčž je drohi dar njebieskeho Wótza, kotřž tehodla nješměny šazpiwacž, ale mamy jón š jeho čžescži džakownje wužiwacž. Tež w naschej šerbškej rěčži je šebi Bóh tón Šnjes šwoju šwalbu wustajil, dokelž je to jeho šwjata wola, šo bychu tež šerbšte jashči pošnawale, šo Šesuš Šhrystuš tón Šnjes je š čžescži Boha teho Wótza. (Šil. 2, 11.)

Špomnjene šmyšlenje ma šo tež šašudžičž, dokelž je wono

2. pschestupjenje Božeje šchtwórteje křsnje. Šo šwojej mudrej radže je Bóh luby Šnjes to postajil, šo šmy šo wot šerbškeju staršheju narodžili. Šswojeju staršheju pač mamy po Božeji pschitajni čžescžičž, šchtož šo tež š tym stawa, hđžž šebi jeju rěčž jašo drohe šawostajenštvo wyšžo wažimy. Šchtož šo potajkim šwojeje šerbšteje rěčže hanibuje a ju šazpiwa, tón š tym pschecžiwu Božeji šchtwórteje křsn hřěšchi a šo tak wo jejne šklubjenje pschinješe.

Škónčnje tajki čžłowjek, kotřž šo šwojeje macžernej rěčže wšdawa, tež

3. na šwojej nješmjertnej dušchi šchłoduje. Pschetož lube Bože šłowo jeno w macžernej rěčži prawje š wutrobje dže; w zusej rěčži džeržane přėdowanje čžłowjeka žyle šymneho wostaja. Tehodla tež tajlich Šerbom, kotřž běchu psches wobkřad wschědneho žiwjenja němšćeje rěčže derje dosć móžni, husto prajicž škřšchachmy: „Němšči žyle derje rošymju, ale š němškeho přėdowanja njemóžu šebi ničšo wšacž ša šwoju wutrobu.“ Macžerna rěčž šo čžłowjeki hižom še šažnym džěcžatštwom tak do dušče a wutrobje šašćžepuje, šo wona pošdžišcho jeho žyle šačžuwanje a šmyšlenje wobtnježa. Woprašesch šo wěrijazeho Šerba, w šajkeji rěčži šo wón modli, dha čži wěšće wotmolwi: „Ša rěčž, w kotrežž ja še šwojim Bohom a Šbóžnikom rěčžu, je moja luba šerbška rěčž.“ Hižom šwjecži šapostoljo přėdowachu w možy šwjateho Dušcha šbždemu luděj wulke dživny Bože w tej rěčži, kotruž wón jašo šwoju macžernu rěčž najlěpje rošymješče, a š teho wukřžžešče ša dušchu wulke žohnowanje. Tež mišionarojo wobohim pošhanam ewangelion Šesušowy w jich macžernej rěčži pschpowjedaju, dokelž

wón jeno na to waschnje w jich wutrobach šlinki šbudžuje, kotrež jim psches dušchu du. Bože křaleštwu pač w Šerbach twaričž a rošščeričž, je šwjaty nadawš nascheho wyššokodostojneho šerbšteho dušchownštwa. Duž bližimy šo jemu w mjenje mnohich Šerbom tudy še šjawnej wutrobnej proštwu: wono čžžyle móž šwojeho šastojštwu a na podložku šakonja šwěru ša to šobu škutkowacž,

a) šo byšchtej šo w naschich škulach šerbšte čžitanje a šerbšta nabožna wučžba na žane waschnje nješchitřšchalej, kaž tež

b) tajlich šerbšlich staršchich, kotřž čžžedža šwoje džěcži na němšku pacžeršku wučžbu šklacž, šhutnje a naležnje napominacž, šo tola š šajkeji nješwědomitosću njebychu šwojim džěcžom najrjeišče žoršo žohnowanja a dušchowneho wotšewjenja šankryli.

Š tak žyršwine žiwjenje čžerpi, šač šyrbi wěra a pošnacže, pobožnosć a bohobojošć šchłodowacž, hđžž lud njemóže knihi a pišma šwojeje macžernej rěčže čžitacž, kotrež jemu jenicžžy prawje š wutrobje du; hđžž šo š Božim šłowom we šwojej macžernej rěčži natwaričž njemóže; hđžž šyrbi w prošče ležo wostajicž te křašne drohe knihi, kotrež ma wot šwojich pobožnych wótzow w macžernej rěčži! Šajke je to pschehřěščenje, hđžž šo na to nje-hlada, šo šerbšte džěcži Bože šłowo do wutrobom nješjeru, ale jeno němške šłowa do pomjatta! Šak móže šo tak dozpicž, šo njebieska móž Božeho šłowa w džěcžach wutrobach do křwě a žiwjenja pschěňdže? W macžernej rěčži šyrbja šo tež džěcžom Bože wulke dživny pschpowjedacž, hewal wostanje wutroba džěcži šymna a nje-hnuta. Šeno š pomozu macžernej rěčže móžetej škulška a pacžerška wučžba mladosne dušče prawje šapschijecž, je dušchownje wopłodžecž, š křšćesčžijanskim pošnacžom wobohacžičž a jich wolu do Božeje škřžby šajicž. F.

Wschelake š bliska a š daloka.

— Šsched dlějšchim čžakom je šo wokolnik šnjesam šerbškim šastojškim bratřam pschpowšłak š tej proštwu, šo čžžyli tekštowe wukřadowanje ša nasche „Šomhaj Bóh“ na šo wšacž a šo do šapiska šapšacž. Wokolnik šo hišćeže redaktoreji wrócžil njeje. Duž wón prošy, šo by šo wokolnik po móžnosći, hđžž hišćeže wschudžom pschekřodžil njeje, špěchowaš, šo by redakčija wjedžala, š wotkal ma šo šklubjenje natwarižazeho wukřadowanja wocžatowacž.

— Šelektriske wobšwětlenje, kotrež je šo pschod křótkim hačž do Nješwacžidla položilo, šo nětko hačž do Šakěz dale křadže a je nadžija, šo šo šonž teho měšaza šwěcži. Dale je položicž, w tu šhwilu móžno njeje, dokelž šoprowy grot pobrachuje. Šhđžž šo položži, je nětko runje w tym čžaku jara witane, dokelž je petrolejowa nusa tyžžen a wjetšča.

— Šak móže šwojba w tym čžěžkim wójnikim čžaku poštrechena byčž, wo tym šwědčži šrudny podawš. Ššwojba mějesche 6 šynow na bitwišćžu stejazhčy, 5 šynow běšče padnyšo. Duž šo šrudnaj staršheji, kotražž mějeschtaj nětko hišćeže jenicžkeho šyna, rošbudžičhtaj, šhěžora prošyčž, šo by jimaj teho jenicžkeho šyna domoj daš. Šhěžor čžěžke domapřhtanje staršheju pschpowššawišchi tež pschiswoli, šo by šo tón šyn domoj pošćčžil. Šhđžž pač šhěžorowa dowolnosć na regiment, pschi kotřymž tón šyn škřžžešče, dónžže, běšče tón pošledni šyn tež hižom na bitwišćžu šmjercž ša wótžny kraj wumrješ.

Šwitowanje.

Wot njemjenowaneho pošpiškanemu pschpowšłane:

Ššlubjeny dar ša mojeho šyna ša mišionštvo 10 hr.

Ša nucežka 5 hr. ša šyrotu.

Š džakom šwituje

Šólčž, šarat w Šakězach.

Šamolwity redaktor: J. Šólč. Ššoburedaktor: K. A. Fiedleš. Čžišćžer a nakřadnik: M. Šmoleš.